

Analýza rozhovoru

Respondent je celkem dobře obeznámen s kulturním životem v Brně. Podle jeho odpovědí je jasné, že má v divadelním světě přátele a do divadla jde konkrétně za nimi. V takovém případě by se mohlo stát, že jimi bude ovlivněn. Ale v jeho reakcích nejsou tyto prvky patrné. V mnoha případech je pasivním divákem, který dá na doporučení, ale zároveň si názor na dané představení vytváří sám.

Při prvním přečtení rozhovoru mě velmi zaujaly dvě věci. První z nich bylo vyjadřování respondenta. Podle něj bych ho hodnotila na člověka mezi 20-30 roky. Samozřejmě to mohlo být způsobeno nervozitou, ale zároveň jisté aspekty jako přílišné opakování některých slov nebo nedokončené věty, mi naznačují spíše nerozhodnost nebo pochybnosti nad vlastními myšlenkami a zároveň zřejmá snaha o co nejlepší vyjádření daného tématu.

Také mě velmi překvapil některé jeho reakce na otázky, týkající se konkrétně DUSu. Respondent je evidentně informovaný o kulturním dění v Brně, ale zároveň jakoby ani nevěděl, na které divadlo se má soustředit, které je tedy středem našeho zájmu.

- *Co to je, co je DuS?*
- *Jo, Divadlo U stolu to taky, no jasně, no. Tak jako...no, ano, ano...já jsem to považoval za Husu.*

Tyto dvě instituce svádí k tomu, aby byly brány jako jedna, protože se nachází v jedné budově a diváky to může velmi lehce navádět k takovému závěru. Ovšem u diváka, který je jejich pravidelným návštěvníkem mě to velmi překvapuje, protože jako takový by měl být schopen vnímat rozdíl mezi nimi.

V odpovědích respondenta je velmi zvláštní jeho až přílišná touha po sebeobhajobě a sebestylizaci a to obzvlášť při otázkách na jeho kulturní vyžití. Ve většině případů se respondenti stylizují do aktivních návštěvníků divadel, koncertů a jiných akcí. Tento respondent se snaží vytvořit velmi jasný obraz o sobě samém, ale zcela opačný.

- *Moc nechodím do kina, no. Viš jako, člověk už v mém věku už nechodí zas tak moc, no, protože ten čas jakoby běží trošku jinak.*

- *No, já mám hrozně rád muziku, ale už místo toho, abych chodil na koncerty, tak dávám přednost tomu, že...teda té reprodukované hudbě doma. Ale poslední dobou už vlastně neposlouchám ani tu, i když jsem ji poslouchával dřív, no.*

Divadlo je evidentně respondentovým největším kulturním vyžitím. Přitom preferuje hlavně experimentální formy divadel.

- *No, mám rád...jo, jo...a HaDivadlo a Provázek. Jako takový ty klasický divadla mně moc neseď, no...*

Ale na druhou stranu není schopen konkrétněji a přesněji říct, co ho na tomto stylu přitahuje a proč ho vyhledává. Jeho odpovědi směřují spíše k jisté formě vžité představy o experimentální formě divadla. Neudává žádné prvky, které by byly kritériem výběru daného divadla.

- *Tak už je to aji taková tradice, že jo...*

Téměř jediným prvkem jeho výběru je důraz na interpreta, v jeho případě je to režisér nebo herci. A je divákem, který jde za „svým“ interpretem třeba i do jiného města.

- *Ale byl jsem se třeba podívat aji v Praze na Ženitbu, kterou režíroval Morávek, protože mě zajímalo, jak režíruje v klasickém divadle.*

Samotná odpověď je jasným důkazem, že respondent se v divadle vyzná a vnímá i divadelní prostor, o kterém se jinak příliš nezmiňuje (i když jsou jeho oblíbená divadla v rámci CEDu). Ale když se podíváme na dokončení jeho odpovědi:

- *Bylo to zajímavý, bylo to pěkný, líbilo se mně to. Bylo to pěkný, bylo to dobrý.*

Bohužel není respondent schopen popsat představení jinými slovy a popřípadě rozvést jeho klady nebo záporny v závislosti na jím zmiňovaném klasickém divadle. Právě tyto fráze „líbilo se mi to“ (nejpoužívanější), „dobrý“, „bylo to pěkný“ jsou téměř jediným prvkem, který používá při hodnocení nějakého představení nebo divadelního zážitku. Pomocí nich vyjadřuje všechny emoce, které jsou spjaty s představením, žádné konkrétní emocionální výpovědi nenajdeme. Jednou z výjimek je tato.

- *No, viděl jsem tam ty Bídničky a bylo to fakt bídný (smích)...*

Respondent vnímá rozdíl mezi DHNP a DUSem jen velmi mizivě. Bere divadlo jako budovu a uvědomuje si pouze dvě separátní scény, ale to, že by znamenali, dvě divadla se samostatnou dramaturgií pro něj není zcela jasné.

- *No, hele, víš co, pro mě to je jako ta budova a buď hrajou tam nebo tam. Pro mě je to jakoby víš co, já to nerozlišuju. Protože nejsem takovej vlastně ani...nejsem schopnej to rozlišit. Jak říkáš dramaturgie, já to nejsem schopnen rozlišit v podstatě. Protože mě fakt zajímá ta hra, doporučení od někoho, a co se tam předvádí a je mi fakt jako jedno, jestli to je na malým – velkým jevišti.*

Je velmi zajímavé, že dotazovaný popírá to, že by pro něj prostor něco znamenal, tedy v tom smyslu, že v rámci budovy DHNP je jedno, jestli je to malé nebo velké jeviště. Ale nepozastavuje se nad tím, co atypický prostor sklepní scény či Husy přináší při představení, ovšem vnímá ho především jako divák, který je součástí publika.

- *No, víš co, já si sedám na místa, kde ty lidi hodně vidím, takže mě to nechybí nikde jinde.*

A také jako spolupřítomnost divák-herec.

- *Vem si vlastně v té Huse nebo i tady dole – co jsem tam viděl, tak já jsem tam neviděl nikoho špatnýho, protože tam se vlastně podle mě nikdo špatnej ani nemůže uplatnit, protože to je hned vidět všechno.*

Při konkrétní otázce na prostor DUSu, tedy na to, že se hraje ve sklepě, samozřejmě respondent odpověděl. Ale bylo by zajímavé, zda by on sám měl touhu nějak se ke specifiku tohoto divadla vyjádřit.

- *Prostor je dobrej, no, prostor se mně líbí. A líbilo se mi aji ted', jak byla ta Něžná, že to bylo z obou stran, že hráli mezi těma lidma, no, to se mně líbilo.*

Bohužel se k prostoru opět nijak konkrétně nevyjádřil, ale použil fráze, které se v rozhovoru stále opakují.

Při otázkách na konkrétní inscenace viděné v DUSu byl respondent schopen odpovědět na mizivou část z nich. Jako v celém rozhovoru nebyl schopen být konkrétní. Znal sice některá jména herců nebo režisérů, ale k daným inscenacím je nebyl schopen zařadit.

- *...A na tu Něžnou, to mně někdo doporučil. A navíc Petra Bučková a Kolařík, to je taky jako...dobrý, že.*

Toto je prakticky jediná výjimka, při které uvádí ke konkrétní inscenaci konkrétní jména. A opět se zde opakuje model doporučení.

Respondent není rozhodně skalním fanouškem žádného divadla. O divadlo se zajímá, ale není zcela jasně patrné, kde začíná jeho aktivní zájem o divadlo a do jaké míry je opravdu ovlivněn doporučením nějakého známého.

- *...Pro mě je to opravdu...já nevím, jak to mám říct, no. Jakože pro mě je jedno, jestli jdu na dobrý divadlo nebo na dobrej film. Důležitý asi je, jestli mně to jako něco přináší....*

Respondent má sice jasný názor na divadla, která navštěvuje, ale je otevřený i jiným, i když se mu jejich tvorba nelíbí. Ale dle odpovědí je jasné, že v představení musí hrát nebo ho režisrovat někdo koho zná nebo se s jeho prací již setkal a líbila se mu. Pokud by se sám nezmínil, že DHNP navštěvoval v 70. letech, nebylo by to z jeho odpovědí vůbec patrné. Na odkaz divadla vůbec nenarazil a soustředil se pouze na tady a teď.

V rozhovoru nebylo patrné, že by se dotazovaný chtěl nějakým způsobem stavět do role intelektuála a snažil by se tvořit o sobě lepší obraz, právě naopak. Jeho mluva byla spíše neuspořádaná a strohá, při popisu konkrétních inscenací či představení chyběla jistá květnatost, nicméně jeho výpovědi byly spíše emocionálního charakteru, ale spíše povrchově. Respondent nezachází svým popisem nijak hlouběji do problematiky. Popisuje obecně známá fakta nebo vžitá představy, jakoby nechtěl, dát najevo všechny emoce.